

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Α. ΒΑΤΤΑΝΧΟΝ

Η ΚΟΛΕΤΤΑ

Κολέττα ήταν μία χαριτωμένη γειτονοπούλα μου δέκα χρόνων, κατάξανθη και σγουρόμαλλη, λίγο αδύνατη κι' ασθενική, με μεγάλα γαλάζια μάτια που κύταζαν σαν νύχελαν να διαβάσουν ως τὰ βάθη τῆς ψυχῆς.

Μιά μέρα, καθώς άνοιγα μιά τρύπα σ' ένα φράχτη πολύ ψηλό που δεν μπορούσα νά τόν περῶσω, γιά νά μωῶ σ' ένα λειβάδι όπου ὑπέροχα ηῦλα με τραούσαν, άκούσα ἔξαφνα μιά φωνή πίσω μου πού μ' ἔκανε ν' ανατριχιάσω.

Ἡ φωνή αὐτή ὠστόσο δεν εἶχε τίποτε τὸ τρομερό μὰ οἱ ἔνοχοι τρομάζουν πάντοτε εὐκόλα.

Ἡταν ἡ Κολέττα πού με κύταξε ἔαφιασμένη, με κάποια ἀνησυχία στό θάθος τῶν καθάρων τῆς ματιῶν.

- Ἐγώ; ἔκανα ασσιασιμένος.

- Γιατί άνοιξεσ αὐτή τήν τρύπα; με ἔσαναρώτησε.

- Ἐγώ εἶχα γίνεи κατακόκκινος ἀπ' τήν ντροπή μου καὶ δεν τῆς ἀπάντησα τίποτε.

- Εἶνε κακό αὐτό πού θέλησες νά κάνης, Ζάνι! μού εἶπε θλιθερά, Ὦ θά πῶς νά σ' ἀγαπάω πειά, γιανί! δεν θέλω ν' ἀγαπάω ἕνα κλέφτη...

Ἄκούοντας τῆ λέξι αὐτή, πετάχτηκα ἐπάνω σάν νά με εἶχε χτυπήσει κάποιος δυνατά στό στήθος. Μὰ τὸ θέλημα τῆς Κολέττας μ' ἔκανε νά καιηλωσοῦ πάλι τὸ κεφάλι μου.

Ἀπό τότε ἔγινα ἄλλος άνθρωπος. Ἐπαυμ νά τὸ σκάζω ἀπ' τὸ σχολεῖο καὶ νά γυριῶ στους ἄγρους καὶ δεν ἀργησα νά γίνω ἕνας ἀπ' τοὺς πῶς πῶς καλοῦς μαθητάς.

Καὶ τὰ χρόνια πέρασαν.

Ἡ Κολέττα εἶχε γίνεи τώρα μιά ὥραγια νέα κοπέλλα. Ἄγαπίμασσε εὐλικρινά καὶ δεν περιούσε, μέρα πού νά μὴν κάνωμι ἄμφορα σχέδια γιά τὸ μέλλον, με τὰ χέρια ἐνωμένα, κάτω ἀπ' τὰ θέλήματα τῶν γονεῶν μας πού εὐνοούσαν τήν ἔνωσί μας.

Πρὸ πάντων τὸ καλοκαίρι, τις περισσότερες ὠρες τις περνούσαμε μαζί. Τραούσαμε στήν τύχη, ἀνάμεσα στὰ φρεσκοκομμένα ἀτάχια κ' ἡ νύχτα μᾶς εὐρίσκε συχνά νά θαδιζοιμε ἀργά πρὸς τὸ χωριό μας, ἐνῶ τὰ πουλιά ἔλεγαν τῆ θραυνή προσευχή τουὺς ἐπάνω στα κλαδιά τῶν δέντρων.

Ἠ, λατρευτέσ ἀναμνήσεις! Πόσο ἡ ζωή μου εἶνε τώρα θαμηπὴ καὶ χωρὶς ἐλπίδα, συγκρινομένη με τὴν εὐλογημένη ἔποχὴ πού ἡ Κολέττα ἀπασχολούσε ὄλη τῆ σκέψι μου!

Καὶ σῆμερα ἄκόμα, ὅταν θυμᾶμαι τις γλυκιές αὐτές στιγμές, μού φαίνεται πὸς ἔσαναθέλω τὰ λατρευτά της χαρακτηριστικά νά μού χαμογελοῦν, καὶ ἄκούω νά μού χαϊδεύη τ' αὐτιά ἡ γλυκειὰ φωνή της.

Ποῦ εἶασσε γοητευτικέσ ὠρες τῶν νεανικῶν ἀνείρων;

Τὶ γίνετε ἔσεῖς δνειρα τῶν ἀνοιξιᾶτικων καὶ τῶν καλοκαιρινῶν νυχτῶν;

- Ἀλλοίμονο!... Κάποιος εἶπε: Ὅλα εἶνε μηδέν ἐδῶ κάτω καὶ ἡ εὐτυχία δεν εἶνε πρῶγμα αὐτοῦ τῶν κόσμου.

Κ' ἤρθε ἡ ἔποχὴ πού με κᾶλεσαν στό στρατό. Θὰ ὑπηρετοῦσα ἔφτα ἐλόκληρα χρόνια κι' ἔπειτα θὰ ἔσαναγούριζα στό χωριό γιά νά περάσω στό δάχτυλο τῆς Κολέττας τὸ δαχτυλιδί τῶν ἀρχιζῶν μας ..

Μὴν παραξενευθητε, αὐτὴ ἡ ἱστορία συμβαίνει σέ μιά πολὺ μακρινὴ ἐπαχί, τότε πού πῆγαινε καιεὶσ στό στρατό παιδι σθεδόν καὶ ἔσαναγούριζε ἄνδρας.

Τὴν ὠρα πού ἀποχαίρετοῦσα τὴν Κολέττα, μού φάνηκε πὸς κατὶ ἔσπαξε μέσα στήν καρδιά μου. Τὸ προαίσημα

μῖα καταστροφῆς με κυρίεου ἔξαφνα ὀλόκληρο καὶ πέφτοντας στήν ἀγκαλιά τῆς φίλης μου, ἀρχισα νά ὀλολοῶ.

Ἐκεῖνη, καταχλωμη καὶ ριγώντας ὀλόκληρη, με συγκράτησε γιά μιά στιγμὴ κι' ἔξαφνα, θυβίζοντας τὰ θέλēmιά της μέσα στὰ μάτια μου, μού εἶπε με φωνὴ θαεθα: - Πῆγαινε, Ζάκ! Κάνε τὸ καθήκον σου! Ἐγώ θὰ σέ περιμένω!...

Ἐφτά χρόνια!.. Ἐφτά χρόνια χωρισμοῦ κατά τῆ διάρκεια τῶν ὀποίων ἔσυρα ἀπὸ στρατῶνα σέ στρατῶνα τὴν καινούργια ζωὴ πού μού εἶχε ἐπιβληθῆ. Ἐπειτα πῆγα καὶ στόν πόλεμο, χωρὶς ὠστόσο νά πληγωθῶ πουθενά.

Ἐφτά χρόνια πίκρας, ἐλπίδασ κι' ἐγκαταλείψευς, μακριὰ ἀπ' ὄλα, μακριὰ ἀπ' τὴν ἀγαπημένη μου καὶ τοῦς δικούς μου. Οἱ σὺντροφοὶ μου σκοτανόντουσαν, πληγωνόντουσαν, μὰ ἐγώ δεν πάθαινα τίποτα, λές καὶ κάτὶ με συγκρατούσε στὴ ζωή.

Ἡ Κολέττα μού εἶχε πει: «Θά σέ περιμένω...» Κι' αὐτό μ' ἔκανε νά ἔσφεύγω ἀπὸ κάθε κίνδυνο...

Ἐλῶσσε ἡ ἡμέρα πού ἀπολύθηκα... Μὲ ποιά λαχτάρα ἔσαναπήρα τὸ δρόμο τῶν χωριῶ μου!

Ἐλῶσσε τὸ μῦλο, τὸ ποτάμι, τὰ λειβάδια... Κι' ἔφτα χρόνια δοκιμασιῶν ἔσθουσαν τότε μέσα σέ μιά στιγμὴ μόνο...

Μὰ ὁ ἆπος μῖασ καιμπάνας ἀντήχησε ἔξαφνα στόν ἄερα, θλιθερός, πένθιμος... Καὶ με μῖα...ἀγνωστο γιανί, ὄλη ἡ χαρὰ μου μεταμορφώθηκε με μῖα ἀνέκραστη ἄγνια...!

Ἡταν ἡ κωδωνοκρουσία τῶν θανατόν... Ἐθιασα τὸ θῆμα μου, νοιῶθοντας τὴν καρδιά μου νά σφιγεται...

Κανένας δεν φαινόταν στό δρόμο, κανένας στὶς πόρτες τῶν καλυθιῶν. Ὅλος ὁ κόσμος θρισκόταν στήν ἐκκλησία... Τὶ συνέβαινε λοιπὸν;

Καὶ νά σέ λίγο νεκρικές ψυλωδιές ἀντήχησαν... Ἐνα φέρετρο, τυλιγμένο σὲ ἄσπρο σεαντίο καὶ γεματὸ λουλούδια παρουσιάστηκε μπροσέ στα τρομαγμένα μου μάτια...

Καὶ πίσω ἀπ' τὸ φέρετρο, εἶδα τοὺς γονεὶς τῆς Κολέττας καὶ τοὺς δικούς μου πού θρηνοῦσαν.

Τότε, κατάλαθα... Γιάτὶ νά μη μείνω κι' ἐγώ κει κάτω, πᾶ πεδία τῶν μαχῶν, με μῖα σφαῖρα στήν καρδιά, ὅπως τῶσοι καὶ τῶσοι σὺντροφοὶ μου ...

Μιά καταγνῖα με τῶλιξε, ἔνοιωσα ἕνα μεγάλο κενὸ μέσα μου καὶ με τὰ χέρια ἀπλωμένα πρὸς ἐ κ ε ἰ ν η ν, ἔπασα ἀναισθητός μπρὸς τὸ φέρετρό της.

Ἡ Κολέττα δεν ἦταν πειά στὴ ζωή... Εἶχε πεθάνει... Ἐκάμε τὸ καθήκον μου, Ζάκ... Θά σέ περιμένω, μού εἶχε πει. Καὶ με εἶχε περιμένει γιά νά μπορέσω νά τῆ συνοδεῶσ ὠσ τὴν τελευταία της κατοικία.

Ἠ! Κολέττα! Γλυκειὰ καὶ τρυφερὴ συντροφισσα τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας, φίλη πιστὴ πού ἀξίζεσ κάθε σεβασμὸ κι' ὄητι, ἔσαναεῖθα σῆμερα, ἔπειτα ἀπὸ πολλὰ χρόνια τὸ μικρὸ στέτι πού φώληαζε τὴν ἀγνότητά σου καὶ τὸ κεφάλι μου πού ἄσπρισε ἀπ' τὰ χιόνια τῶν χειμῶνων πού πέρασαν, ἔσκιψα μπροστά στὴν ταπεινὴ αὐτὴ κατοικία, ἀπ' τὴν ὀποῖα ἡ εὐτυχία μού χαμογελοῦσε ἄλλοτε...

Πῆγα ἔπειτα με θῆμα τρεμάμενο νά γονατίσω μπροστά στὸν πάντα ἀνθισμένο τάφο της καὶ ἐκει πρόσφερα στήν ψυχὴ της τὴν ψυχὴ μου πού εἶμαι πάντα ἀγνή, παρακαλῶντας τὸ Θεὸ νά τις ἔνωσι μῖα μέρα στόν οὐρανό, ἄφοῦ δεν εὐδόκησε νά τις ἀφήση νά ἐνωθοῦν στὴ γῆ.

ENΑ ΠΟΥΛΤΙΜΟ ΔΩΡΟ
Ἐκτός τῶν ἄλλων τῆς ἐλεγκτῶν ἐκδόσειν ἡ διευθυνεῖσ τῶ «Μπουκέτου» ἀπεφάσισε νά πρόσφέρη στους ἀναγνώστας της δωρεάν σθεδόν—καὶ τὸ περιήμιον ἀριστοῦχημα τῶ Πῶλ Φεβᾶ «Ὁ Καπετᾶν Φάντασμα», τόμον δι' κῶδὴ ἔξ 610 σελίδων!... Ὁ «Καπετᾶν Φάντασμα» θὶ διανεμεται μόνον εἰς τὰ γραφεῖα μας, με 4 δελτία τῶ «Μπουκέτου» καὶ 20 δραχμᾶς. Ὅσοι ἐξ τῶν ἐπαχτιῶν ἐπιθυμοῦν νά ἀποκτήσουν τὸ ἀριστοῦχημα αὐτό, πρῶτει νά μᾶς ἀποστελοῦν 4 ἐπιστῆ δελτία καὶ 23 δραχμᾶς, καὶ τὸ βιβλίον θὰ τοῦς τυγχονθῆται ἀμέσεισ εἰς τὴν διευθῶνσί του.